

protestere imod denne meget uhensigtsmæssige Foranstaltning at levere de her omhandlede Folk Koft in natura.

Marineministeren: Angaaende Spørgsmaalet om Rugen maa jeg tilstaae, at jeg har været af samme Mening som den foregaaende Taler. Der var tidligere gjort Forslag — jeg vil ikke nævne af hvem — om at Folkene skulde modtage Brød istedetfor Rug, og jeg kan ikke nægte, at der var i det hele Forslag. Men det, der tiltalte mig. Jeg sammenkaldte da hele det Matroscorps, jeg dengang havde den Ære at commandere, og søgte at gjøre min Indskydelse gjældende saa meget som muligt, thi jeg fandt det selv naturligere, at Folkene fik Brød istedetfor Rug; jeg sagde til dem: „I kunne nu faae Penge istedetfor Rug; I kunne prøve det eet Aar, ere I saa ikke tilfredse, kan det igjen blive forandret“, men aldrig i mine Dage har jeg seet en saadan Genstemmighed. I begge Divisioner, i alle 8 Compagnier, var der ikke en eneste Mand, som sagde, at han hellere vilde have Brød end Rug. Dette kun til Gjensvar paa, hvad den sidste ærede Taler i den Henseende yttrede: det er et positivt Factum. Med Hensyn til Udleveringen in natura af Kofsten i det Hele taget maa jeg tilstaae, at ogsaa jeg har været blandet og hildet i forskjellige Bildfarelser. Jeg har troet, at Mandskabet — og det er dets Bedste, man maa have for Die; finder jeg, at det er det bedste for Mandskabet, skal jeg villig gaae ind derpaa — stod sig bedst, naar Kofsten blev afløst af rede Penge. Det er dog imidlertid paa ingen Maade saa, at Mandskabet er tvunget til at tage Kofsten; enhver Mand kan faae Penge istedet; om Eftersæret bliver der sagt til enhver Mand, at hvis han vil, kan han faae Penge istedetfor Kofsten, efter Indkjøbsprisen for de Varer, der leveres. Mandskabet har altsaa sin frie Villie, men af dem alle er der kun en Fjerdedeel, der have forlangt Penge, de øvrige tre Fjerdedele vælge at faae Kofsten in natura. Det er derfor i Mandskabets Interesse, at jeg holder paa Kofsten.

Der har været forelagt issor og er forelagt iaar et Forslag om Dyrtidstillag, og i det Dieblif Sligt har været forelagt, forekommer

det mig egentlig paafaldende, at der kan være Spørgsmaal om at afløse Kofsten med Penge. Det er vel den ærede Talers Mening at ville afløse Kofsten med en Middelpriis, thi det kan vel ikke være hans Mening at ville afløse den med et Maximum af Prisen; men netop fordi Kofsten er saa høist variabel i Prisen — den har varieret siden 1844 fra 45 Rd. til 95 Rd. pr. Mand — troer jeg, at man ikke kan gaae ind paa et saadant Forslag. Den ærede Rigsdagsmand vil maaskee nu holde paa Middelpriisen, 65 Rd., og sige, at naar Fødemidlerne ere billige, maa Vedkommende lægge Penge tilside til den Tid, da Fødemidlerne blive dyrere, for at han ikke skal sulte, naar den Tid kommer. Men i Praxis holder denne Theori ikke Stik. Naar Mandskabet faaer Middelpriisen, vil det bruge, hvad det faaer og ikke ikke lægge Noget tilside, og naar Dyrtiden saa kommer, har det Intet, istedetfor at det, naar det faaer Kofsten in natura, vil have Føden ligegodt, hvad Prisen end er. Jeg troer derfor Mandskabet er bedre tjent dermed. Jeg har talt med mange af disse Folk derom, — det var mig nemlig om at gjøre at faae at vide, hvad den ordentlige Mand helst ønskede — og det Svar, jeg har faaet, har altid været det: „Nei, Herr Commandeur! Jeg vil ikke tage Penge istedenfor Kofsten, tager jeg Penge, maa jeg frygte for, at den Tid kan komme, at jeg ikke har Noget at putte i Munden paa Kone og Børn; men har jeg Kofsten, holder den nok ud“. Jeg troer altsaa, det vil være aldeles urigtigt og skadeligt for Mandskabet, om man giver det Penge istedenfor Kofsten. Administrationen maatte hellere see det, vi blive da fri for mange Uleiligheder. Men da Mandskabet er bedre tjent med at faae Kofsten — og det er min fulde Overbeviisning — saa vil jeg aldrig stemme for at ombytte Kofsten med Penge. Hver Mand kan nu, som sagt, faae Penge istedetfor Kofst. Viser det sig i Tiden, at Mandskabet i det Hele taget hellere vil have Penge end Kofsten in natura, vil det jo skee, og Sagen giver sig da af sig selv.

A. Sage: Naar jeg har anført, at ingen Mand i Ryboder vilde vægre sig ved at tage Brød for Rug, har jeg naturligtviis meent, at ingen Mand „fornuftigtviis“ vilde gjøre det.